MLA-DOST. DOBRO

TOLERANCIJA

Danekov Jukebox

Jesmo li tolerantni samo prema onima koji su nam slični?

PITALI SMO MLADE!

Žene moraju biti sigurne – bez straha i nasilja

Top 10 stvari koje će mi nedostajati poslije mog odlaska

Pronevjereni ideali

Satirični kutak

@MLA-DOST.DOBRO / STUDENI 2026. / BROJ 56.

SADRŽAJ

Danekov Jukebox | Daniele Stefanini page 3

Jesmo li tolerantni samo prema onima koji su nam slični? | Marija Gebert page 4-5

PITALI SMO MLADE! | mladi page 6-7

Žene moraju biti sigurne – bez straha i nasilja | Marija Gebert page 8

Top 10 stvari koje će mi nedostajati poslije mog odlaska | Daniele Stefanini page 9-12

Pronevjereni ideali | Daniele Stefanini page 13-17

Satirični kutak | Marija Gebert page 18

Design: Marija Gebert, Daniele Stefanini

Writers: Daniele Stefanini, Marija Gebert

Hvala: svima koji su nam pomogli u izradi ovog broja magazina; svima koji su nam poslali što je to za njih tolerancija

Co-funded by the European Union

EUROPSKE SNAGE SOLIDARNOSTI ZAJEDNO SNAŽNIJI

MREŽA UDRUGA ZAGOR

AGENCIJA ZA MOBILNOST I PROGRAME EU

CENTARzaMLADEkzž

Financirano sredstvima Europske unije. Iznesena mišljenja i stavovi odražavaju isključivo stav autora i ne moraju se podudarati sa stavovima Europske unije ili Agencije za mobilnost i programe Europske unije. Ni Europska unija ni tijelo koje dodjeljuje bespovratna sredstva ne mogu se smatrati odgovornima za njih.

Za zadnji put, vaš glavni urednik Danek

Dragi čitatelji,

Dobrodošli još jednom na Mla-dost.dobro!
Ovo izdanje će biti posvećen ozbiljnoj temi tolerancije: u svijetu u kojem svaki dan smo bombardirani vijestima o najtežim posljedicama netolerancije - mislim o bezbrojnim besmislenim ratištima, napadima i ubojstvima ljude zbog političkih, etničkih razloga, čak i zbog razloga vezanih s rodnom identitetom, seksualnom orijentacijom, itd. - važno je rasvijetliti teme vezane s tolerancijom i imati otvorenu raspravu o razlikama među ljudima.

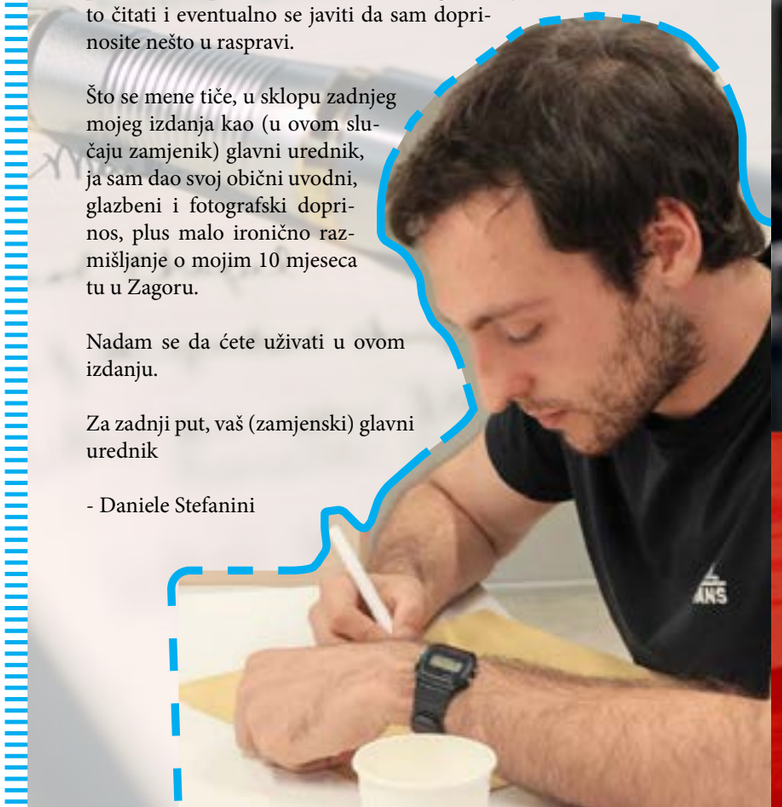
Zato, naša glavna ured(kinja? urednica? neam pojma) Marija skupljala svjedočanstva i mišljenja diljem Europe, od mladih do političkih organizacija i grupa interesa, tako da bi mogli otvarati taj prostor za raspravu. Što se vas tiče, dragi čitatelji, mo- žete sve to čitati i eventualno se javiti da sam doprinosite nešto u raspravi.

Što se mene tiče, u sklopu zadnjeg mojeg izdanja kao (u ovom slučaju zamjenik) glavni urednik, ja sam dao svoj obični uvodni, glazbeni i fotografski doprinos, plus malo ironično razmišljanje o mojim 10 mjeseca tu u Zagoru.

Nadam se da ćete uživati u ovom izdanju.

Za zadnji put, vaš (zamjenski) glavni urednik

- Daniele Stefanini

danekov jukebox

top 6 - 7 pjesama za kad započneš novo životno poglavlje

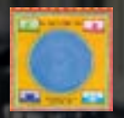
skeniraj i slušaj

1. Tajni Grad - Haustor

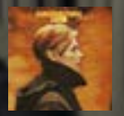
2. Walk of Life - Dire Straits

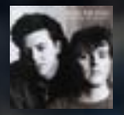
3. This Must Be the Place - Talking Heads

4. Banquet -Bloc Party

5. Always Crashing in the Same Car - David Bowie

6. Everybody wants to Rule the World - Tears for Fears

7. Nađi svoju!

Jeste li ikad imali osjećaj da ste pred krajom jednog životnog poglavlja?

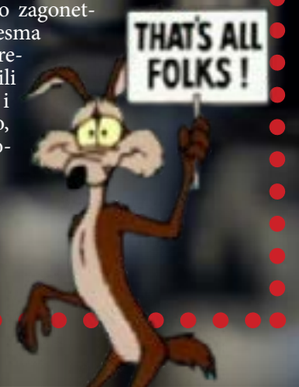
Ja se trenutno tako osjećam. Kroz desteljeća, umjetnici su pokušali izražavati taj nedefiniran osjećaj nostalgije, nepotpunosti, neizvjestnosti koji slijedi priznanje da si ispred velikih promjena u tvom životu. Iako odabrane pjesme ne nužno točno nam pričaju o tome, rezultirajući mood barem mene vodi do tog zamišljenog stanja u kojem buduće mogućnosti i bivši događaji - bili stvarni ili zamišljeni – stalno lutaju kroz glavu.

Stand-out track: Tajni Grad

Jedina hrvatska pjesma na inače potpuno angloameričkom popisu pjesama, Tajni Grad je uključena u istoimeni album iz 1988., tj. zadnji album prije raspada grupa. Valjda zasjenjena popularnijim „Ula Ulala“ i „Bi Mogo da Mogu“, Tajni Grad nas vodi kroz zvukove sintisajzera u sanaljački zvučni krajolik:

Postoji tajni grad
U njemu nikoga ne mori glad
Tajni grad
U njem si čitav život zdrav i mlad
Tajni grad
Po njemu mirno teku ulice
Tajni grad
Hajde, poljubi me i zbuni se

Rundekov hermetizam, zajedno sa zvučnim svojstvima aranžmana čini atmosferu tajanstvenim, skoro zagonetnim. U ovom kontekstu, Tajni Grad postaje pjesma neistraženih mogućnosti, apstraktni labirint vremenskih crta tih dimenzija određenog mjesta ili životnog poglavlja koje nismo mogli upoznati i doživjeti, i nikad nećemo. Jednostavnije rečeno, Tajni Grad je za mene pjesma o tome što je moglo biti, da su okolnosti bile drukčije.

©Design: Daniele Stefanini
©Photos: Wikimedia Commons

Jesmo li tolerantni samo prema onima koji su nam slični?

16. studenoga obilježava se Međunarodni dan tolerancije – dan koji nas podsjeća da različitosti nisu nešto što trebamo samo trpjeti, već nešto što trebamo naučiti poštovati. Ali koliko smo zaista tolerantni kada se susretnemo s nekim tko razmišlja, izgleda, govori ili živi drugačije od nas?

Zamislimo nekoliko svakodnevnih situacija. Netko u školi, na fakultetu ili okolini koja nas okružuje ima drugačije mišljenje od većine. Netko se odijeva drugačije, sluša glazbu koju ne razumijemo ili otvoreno govori o svojim uvjerenjima. Na društvenim mrežama pojavi se osoba čiji nam se način života ne sviđa. Koliko nam je potrebno da donesemo zaključak o toj osobi? Koliko smo spremni upoznati je prije nego što je osudimo? Volimo reći da smo otvoreni, prihvaćamo različitosti i nemamo predrasude. No, tolerancija se ne pokazuje kada smo okruženi ljudima koji razmišljaju kao mi. Tolerancija se pokazuje upravo onda kada se susretnemo s nečim što nam je nepoznato ili drugačije od onoga na što smo do tog trenutka navikli.

Tolerancija ne znači da se moramo sa svima slagati.

Često se tolerancija pogrešno shvaća kao obveza da prihvaćamo svačije mišljenje, stavove i ponašanje. Ali nije tako. Imamo pravo ne slagati se s drugima, kritizirati njihove ideje i imati vlastite vrijednosti. Razlika je u tome na koji način to radimo. Možemo se ne slagati s nečijim mišljenjem, ali da pritom ne vrijeđamo osobu koja ga zastupa. Možemo raspravljati bez omalovažavanja, postavljati pitanja bez ismijavanja i braniti svoje stavove bez potrebe da nekoga ponizimo. Tolerancija također ne znači da trebamo šutjeti pred nepravdom, diskriminacijom ili nasiljem. Poštovanje različitosti ne podrazumijeva prihvaćanje ponašanja kojim se drugima oduzimaju dostojanstvo i prava. Upravo suprotno, tolerantno društvo trebalo bi biti društvo u kojem svatko ima pravo biti ono što jest, bez straha od ponižavanja, isključivanja ili nasilja.

Društvene mreže – prostor za različitosti ili natjecanje u vrijeđanju?

Internet nam u današnje omogućuje da upoznamo ljude, kulture i načine života s kojima se možda nikada ne bismo susreli u svakodnevici. Ipak, dovoljno je otvoriti komentare ispod neke objave kako bismo se zapitali gdje je nestalo međusobno poštovanje. Uvredljivi komentari, ismijavanje nečijeg izgleda, nacionalnosti, vjere, seksualne orijentacije ili načina života često se opravdavaju rečenicama poput „To je samo šala" ili „Svatko ima pravo na svoje mišljenje". Naravno, imamo pravo na mišljenje, ali to ne znači da naše riječi ne ostavljaju posljedice. Iza svakog profila nalazi se stvarna osoba koja može biti povrijeđena komentarima koje netko napiše u nekoliko sekundi. Ponekad je dovoljno ne pridružiti se ismijavanju, prijaviti govor mržnje ili pružiti podršku osobi koja je postala meta napada. Ne moramo uvijek ulaziti u rasprave, ali ne moramo ni biti dio problema.

Predrasude često počinju puno prije nego što nekoga upoznamo.

Svi smo se barem jednom susreli s nekim stereotipom. Da su ljudi određene generacije lijeni, da netko zbog mjesta iz kojeg dolazi mora biti ovakav ili onakav, da nečiji izgled govori nešto o njegovim sposobnostima ili da određena skupina ljudi ima iste osobine. Problem s predrasudama je u tome što osobu prestajemo promatrati kao pojedinca. Umjesto da nekog upoznamo, unaprijed im pripisujemo osobine na temelju skupine kojoj pripadaju. Zato je važno preispitivati vlastite stavove. Nije sramota otkriti da imamo neku predrasudu. Svatko od nas odrasta u određenom okruženju, sluša različita mišljenja i usvaja određene obrasce ponašanja. Važno je prepoznati ih, zapitati se odakle dolaze i biti spreman promijeniti mišljenje kada shvatimo da nismo bili u pravu.

Tolerancija počinje malim stvarima.

Možda zvuči kao velika riječ koja pripada međunarodnim dokumentima, kampanjama i važnim govorima, ali tolerancija se zapravo gradi u svakodnevnim situacijama. Počinje kada ne ismijavamo osobu zbog njezina izgleda, kada uključimo nekoga tko je ostao po strani, kada saslušamo tuđe mišljenje, čak i ako se s njim ne slažemo, ili pak kad ne dijelimo uvredljive sadržaje i kada reagiramo na nepravdu umjesto da okrenemo glavu. Ne moramo biti najbolji sa svima, dijeliti ista uvjerenja, interese ili životne ciljeve, ali možemo jedni drugima pružiti ono što bismo i sami trebali očekivati, a to je poštovanje, dostojanstvo i jednake mogućnosti.

Međunarodni dan tolerancije, obilježava se 16. studenoga i izvrsna je prilika da se zapitamo kakvo društvo želimo graditi. UNESCO je još 1995. godine u Deklaraciji o načelima tolerancije istaknuo da tolerancija nije ravnodušnost, nego poštovanje, prihvaćanje i uvažavanje bogate raznolikosti svijeta u kojem živimo.

A možda je najvažnije pitanje koje si možemo postaviti sasvim jednostavno: **Jesmo li spremni pružiti drugima jednako poštovanje kakvo očekujemo za sebe?**

©Autor: Marija Gebert
©Dizajn: Marija Gebert
©Fotografije: Pixabay.com

Jeste li znali da tolerancija ima svoj rođendan?

UNESCO je 1995. godine usvojio Deklaraciju o načelima tolerancije, a Ujedinjeni narodi su 1996. proglasili 16. studenoga Međunarodnim danom tolerancije.

Ali evo još jedne zanimljivosti: riječ tolerancija dolazi od latinske riječi tolerare, što znači „podnositi" ili „trpjeti". Danas tolerancija ima puno šire značenje – ne radi se samo o tome da nekoga trpimo, nego da poštujemo i uvažavamo različitosti.

Mala misao za kraj: Ne moramo voljeti iste stvari, slušati istu glazbu ili razmišljati na isti način da bismo se međusobno poštovali.

PITALI SMO MLADE!

“Što je za tebe tolerancija?”

Pitali smo mlade što je za njih tolerancija, evo što su odgovorili:

“The ability to take mistakes from others and not get frustrated by those mistakes.”

Bruno, Portugal

“Tolerancija je prihvaćanje da su ljudi različiti i da ne moraju svi razmišljati isto. To znači poštovati tuđe mišljenje, navike i razlike, čak i kad se ne slažeš s njima. Ne moramo se slagati, ali nećemo se ni osuđivati. ”

Valentina, Hrvatska

“Za mene je tolerancija poštivanje tuđih mišljenja, razlika i načina života, čak i kada se ne slažu s mojima. Smatram da je važno prihvaćati druge bez osuđivanja i razumjeti da nemamo svi iste poglede na svijet.”

Hugo, Španjolska

“Imat dovoljno živaca pretrpjeti određene ljude da se ne spustim na njihov nivo.”

Rok, Hrvatska

“Kad si svjestan različitosti kod drugih ljudi i jasno ti je da to ne utječe na tebe”

Ana, Hrvatska

“Recimo da za mene tolerancija znači razumjeti, shvatiti i prihvatiti različita mišljenja i karaktere. Samim tim, tolerancija mi podrazumijeva ponekad izaći iz komfor zone da bi okolina mogla zdravo i nesmetano funkcionirati.”

Marko, Hrvatska

“Tolerancija je za mene trpljenje nečega što mi se ne svida ili osobe koja me živcira, ali i svjesno prihvaćanje različitih od nas.”

Dominik, Hrvatska

“Za mene je tolerancija postovanje svakog pojedinca i prihvacanje ljudi onakvima kakvi oni jesu, bez osuđivanja i diskriminacije zbog njihovog podrijetla, izgleda, uvjerenja ili nekog nacina zivota.”

Lea, Hrvatska

“Za mene je tolerancija razumijevanje drugih, prihvaćanje njihovih različitosti i poštovanje bez osuđivanja.”

Paola, Hrvatska

“Tolerancija je za mene strpljivost!!!”

Ines, Hrvatska

“Za mene je tolerancija prihvaćanje različitosti, poštovanje tuđih mišljenja, osjećaja i načina života, čak i kada se razlikuju od mojih. Tolerancija znači imati razumijevanja, strpljenja i otvoreno srce za druge, bez predrasuda i osuđivanja. Kroz međusobno poštovanje gradimo društvo u kojem se svi mogu osjećati prihvaćeno i vrijedno.”

Dora, Hrvatska

“To me, tolerance is the acceptance of two different or unfamiliar things coming together and existing as one, despite the resistance or discomfort that may arise.”

Sara, Slovenija

“Za mene je tolerancija razumijevanje i prihvaćanje činjenice da nismo svi isti. Znači poštovati tuđe odluke, mišljenja i stavove, čak i kada se ne slažemo s njima. Važno je biti otvoren prema drugima, ne osuđivati ih i odnositi se prema svima s poštovanjem i razumijevanjem.”

Jan, Hrvatska

“Tolerancija je za mene prihvaćanje ljudi bez obzira živciraju li me ili ne.”

Rea, Hrvatska

“Tolerancija je za mene prihvaćanje i poštovanje tuđih mišljenja iako se moje mišljenje kosi s tim. Proširivanje vidika i načina sagledavanja situacija. Imati razumijevanje i empatije prema drugim osobama te nekada izaći iz zone komfora i spustiti prag tolerancije u određenim životnim situacijama kako bi pronašli najbolje riješenje problema.”

Lana, Hrvatska

“Uzajamno podržavanje i uvažavanje, inkluzivnost, suosjećanje, poštivanje i poštovanje. To sve smatram tolerancijom. Smatram da je tolerancija puno više od samog podnošenja nekog ili nečeg. To je razumijevanje situacije, pronazak zajedničkog jezika, pružanje prilike, borba za ljudska prava i život u podržavajućoj zajednici.”

Magdalena, Hrvatska

“Za mene je tolerancija kad toleriram dečke iz svog razreda dok pričaju gluposti.”

Jelena, Hrvatska

“Za mene je tolerancija temelj ljudskog suživota, prihvaćanje tuđih života, koji kao takvi obuhvaćaju čovjekove vrijednosti i uvjerenja, kao ništa manje vrijednih od onih mojih i očekivanje da će i drugi prihvaćati moj život kao ništa manje vrijednim od njihovog.”

Rosa, Hrvatska

“Tolerancija je za mene prihvaćanje nečeg i poštovanje prema nečemu (npr. ljudi i njihovih vjera i slično)”

Sara, Hrvatska

“Tolerancija je za mene svojstvo po kojem svaka osoba može podnašati nekoga ili nešto do određene granice.”

Karla, Hrvatska

“Rekla bih da je to primjećivanje ljepote u različitosti, tj. postivanje onog što nisi i kakav nisi ti, pa makar se i ne slažeš s tim.”

Iva, Hrvatska

“Za mene je tolerancija svjestan i otvoren prostor u kojem svatko ima pravo na vlastiti identitet, mišljenje i postojanje. To je spremnost da saslušamo i prihvatimo druge onakvima kakvi jesu, gradeći društvo u kojem svatko može slobodno disati.”

Dora, Hrvatska

“Za mene je tolerancija podnodnošenje tuđeg mišljenja i ne reagiranje iz poštovanja ili nekog drugog razloga.”

Leonarda, Hrvatska

“Za mene je tolerancija prihvaćanje toga da nisu svi ljudi isti i da ne moraju svi razmišljati, izgledati ili ponašati se kao mi.”

Lea, Hrvatska

“Po meni je pojam tolerancija podnošenje drugih iako to nije našom voljom. Toleriramo tuđa mišljenja i ne želimo nametati svoj stav kako bi se sačuvao mir.”

Lucija, Hrvatska

“Za mene je tolerancija kada mogu sjest s osobom s kojom se ne slažem, saslušati je i svejedno se prema njoj odnositi s poštovanjem.”

Elizabeta, Hrvatska

“Tolerancija je dio osobnosti koji uključuje prihvaćanje i poštivanje nekog ili nečeg. Ona se ne odnosi isključivo na drugu osobu već i na nas same zato je važno razlikovati vlastitu toleranciju i tolernaciju drugih te da tolerancija ima granice.”

Tara, Hrvatska

“Tolerancija je svjesno prihvacanje i postovanje tuđih razlicitosti, uvjerenja i nacina zivota, bez ugrozavanja necijih ljudskih prava i sloboda.”

Lucija, Hrvatska

“Za mene tolerancija znači znati saslušati nekoga i pokusati razumjeti njegov pogled na svijet, čak i kada se razlikuje od našeg. Ne moramo se slagati sa svima, ali svakoga možemo poštovati.”

Luna, Hrvatska

Žene moraju biti sigurne – bez straha i nasilja

Nasilje nad ženama i djevojkama i dalje je velik problem u Europi. Iako se poduzimaju koraci kako bi se ono spriječilo i zaustavilo, još uvijek je potrebno mnogo truda i zajedničkog djelovanja.

Europa bi trebala biti mjesto na kojem se svaka žena može osjećati sigurno. No, stvarnost je drukčija. Prema podacima koje navodi Klub zastupnika Europske pučke stranke (EPP), čak je trećina žena u Europskoj uniji od svoje 15. godine doživjela neki oblik fizičkog ili seksualnog nasilja. Ovaj podatak pokazuje koliko je važno ozbiljno se baviti ovim problemom i raditi na tome da se nasilje spriječi.

U EPP-u ističu kako ne prihvaćaju nijedan oblik nasilja nad ženama i djevojkama te da su odlučni boriti se protiv njega. Jedan od važnih koraka u tom smjeru bilo je pristupanje Europske unije Istanbulskoj konvenciji. Riječ je o međunarodnom sporazumu koji obvezuje države da poduzimaju mjere za borbu protiv nasilja nad ženama.

EPP navodi i da je sudjelovao u pregovorima o novoj Direktivi Europske unije koja se bavi nasiljem nad ženama i nasiljem u obitelji. Njome se kao kaznena djela određuju dvije vrste seksualnog nasilja i pet vrsta nasilja i zlostavljanja žena putem interneta i digitalnih tehnologija.

Ipak, nisu svi prijedlozi prihvaćeni. Nije postignut dogovor o tome da se silovanje na isti način proglasi kaznenim djelom u cijeloj Europskoj uniji. Unatoč tome, u Direktivu su uključene mjere kojima se želi naglasiti važnost pristanka u seksualnim odnosima, kao i aktivnosti usmjerene na sprječavanje silovanja.

Sve su to važni koraci prema boljoj zaštiti žena, ali cilj mora biti jasan: nijedna žena ne bi smjela živjeti u strahu od nasilja. Svaka žena zaslužuje osjećati se sigurno, bez obzira na to gdje se nalazi. Zato borba protiv nasilja ne smije završiti donošenjem zakona, već je važno nastaviti raditi na tome da se svaka žena može osjećati sigurno u svakodnevnom životu.

Izvor: Klub zastupnika Europske pučke stranke (EPP), eppgroup.eu/hr

Zbogom!

Top 10 stvari koje će mi nedostajati poslije mog odlaska

Prijatelji dragi,
Čini se da je moje vrijeme tu u Zaboku pred kraju. Kao svaki čovjek koji se nalazi na rubu između jednog životnog iskustva i drugog, zateknem se kako razmišljam o onome što je bilo i što će biti. Da sam bio bilo koji lik, ja bih koristio ove sljedeće tri stranice da pišem tužno-sentimentalno pismo, u kojem, sa suzama u očima, vam ispričam kako mi je tu bilo super i kako neću moći nastaviti živjeti poslije 24. studenoga, podsjećajući najbolje trenutke i osobe koje su u time igrale ključnu ulogu.

Nažalost – ili srećom? – nisam ta vrsta lika: ovi sentimentalizmi se meni čine s jedne strane neautentični i s druge nezanimljivi za one koji čitaju. Ipak, mala tuga i sentimentalizam zaista ostaju u mom srcu pri odlasku, i da ih izražavam - pošto ne mogu jedanput u životu biti direktan i jednostavan – koristit ću najstarija tehnika poznata čovječanstvu: neozbiljnost.

10. Gablec između 09:00 i 10:00 ujutro

Ova čudna Zagorska navika ušla je u moj život potpuno zbog neizbježnih okolnosti: dobro, samo je 9:00 ujutro, ali ako svi oko tebe jede pržene lignje kao da im nije briga i te zovu da se priključiš, što ćeš ti? Odbiti? Naravno da ne: hoćeš jesti te lignje i šutjeti, iako ti se čini vrlo rano za to i još nisi probavio svoj doručak. Ali, u istini, poslije 9 mjeseci ranih jutarnjih gableca moram priznati da je ta čudna navika sad i moja. Dogodilo mi se sad previše puta da ako u 10:30 još nismo se sjeli za stolom, počinjem

osjećati neugodnu prazninu u trbuhu i neočekivanu nervozu. Neću reći da neću moći živjeti bez gableca, ali prvi jutarnji sati za barem dva tjedna u Italiji će sigurno biti teže.

9. Jura

Ne, ne govorim o liku, nego najbolji aparat za kave u Zaboku. Ne znam je li to „ljudsko“ ime, ili činjenica da svako jutro počinje (i nastavlja se!) s njihovom kavom, ali ovaj nezamjenjiv dio ekipe Mreže udruga Zagor je jedan od najvrjednijih kolega s kim sam ikad radio. Poslije pola milijuna kave s njim, ne znam mogu li bez njega u Italiji...

8. HŽPP

Da slušam ljudi iz Republike Hrvatske, ovaj bi mogao biti moj najkontroverzniji stav do sad. Ali u istini, nisam skoro nikad imao loše iskustvo na Hrvatskim Željeznicama. Dobro, prvenstveno koristim relaciju Zabok-Zagreb, koja je valjda jedna od najboljih u Hrvatskoj jer je elektrificirana i nedavno obnovljena itd.; dobro, vlakovi su općenito spori i imaju slabu pokrivenost teritorija; dobro vlakovi uvijek kasne barem za par minuta, itd. Ali u istini HŽPP je za mene baš simpa: uvijek sam uživao svoja putovanja i uvijek sam stigao do odredište na sigurnom. Ok možda nisam nikad bio dosta u žurbi.

7. Ona konobarica iz onog zabočkog kafića

Šteta da nisam nikad sa njom stvarno pričao. Mogla je biti moja buduća žena, ili možda ne. Tko zna? Šteta da sam previše autističan.

6. Kumrovec

Najpoznatije selo na svijetu, destinacija mojih izleta u oblačnim danima, i mjesto koje sam pokazao svakom prijatelju koji je došao na posjet. Poslije barem 10 posjeta, volonteri Muzeja „Staro Selo“ me prepoznaju i me nude popust jer „ja sam uvijek tu nemoj platiti svaki put“; svaki kutak, svaki razbijeni prozor, svaka rupa u stropu Političke Škole su mi sad poznati; pogled iz Spomen Doma na Slovenske doline preko Sutle mi je sad među najdražima na svijetu. U istini, postoji talijanski ekvivalent Kumrovca koji bi mogao ga zamijeniti poslije mog odlaska, al' bolje je na ne previše pričam o tome.

5. Sandra iz Café Bara Regenerator

Najbolja konobarica u Zaboku, čisto rečeno. Uvijek simpa i vesela, Njezin „a kaj buš ti“, nakon čega neizbježno slijedi potpuno nepotrebno “kava s mlijekom“ jer dok to joj kažeš gledaš u oči koje već znaju da „kavu s mlijekom buš popio“: nije ona nikad čula drugačiji odgovor na vječno to pitanje. (Potrebno je navesti da se ne radi o istoj konobarici iz točke 7.)

4. Onaj kruh iz Lidla

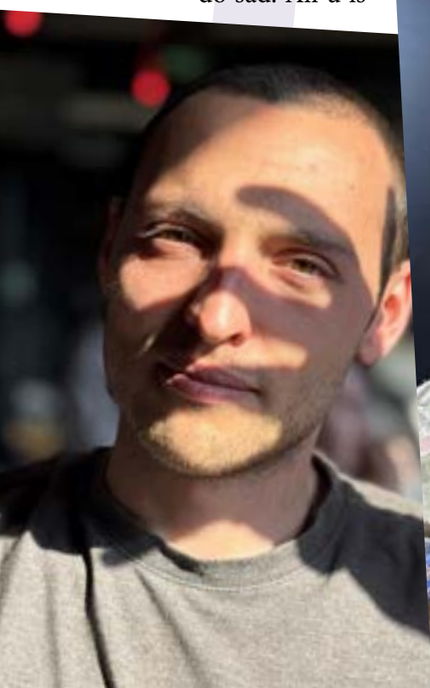
Moje kolegice znaju o čemu govorim. Znate onaj zlatni kruh, s bučinim sjemenkama, hrskavi do savršenstvo? Zvijezda naših jutarnjih obroka, taj kruh valjda postoji u talijanskim Lidlima, ali sam Lidl ne postoji kraj mene na Apeninima. Ali najviše će mi nedostajati podijeliti svoj kult kruha Lidla s Nikolinom, s kojim sam siguran da sam mogao početi planirati otvaranje prave crkve kruha da sam ostao još par mjeseca.

3. Vječna borba za račun protiv Ivane u Café Baru Regenerator

Iako se svaka kolegica zna boriti za račun u Regiću, nitko nije tako odlučan i nemilosrdan kao Ivana. Da je ona imala pušku, ona bi pucala na mene da me spriječi da se previše bližim računa. Uspješno hvatanje računa s Ivanine ruke zahtjeva planiranje poput vojničke operacije, lukavstvo najboljih obavještajnih službi. Priča se da jedan put sam Mossad planirao uhvatiti račun za plaćanje: poslali su pet od njihovih najboljih agenata, ali nitko od njih se nikad vratio.

2. “Brzinske kave” kod Marije s Hugom

Često se dogodilo da poslije radnih sata Marija bi pozvala mene i Huga na kavu kod nje na brijegu. “Ajde dođite samo na kavu pola sata”. Svaki put bi se to pretvorilo u cijelo popodne kod nje ne samo na kavi, i čak na pivici, na kartanju, na YAMBU i, zašto ne, neke od najraskošnije večeri ja sam ikad imao u Krapinsko-zagorskoj županiji – sve zahvaljujući obitelji Gebert!

1. Svako mjesečna borba za Mla-dost.dobro

Dolazi svaki mjesec to razdoblje, baš pri kraju mjeseca gdje sjedim za kompjuterom, glava u balunu (Đavoli reference not intended), u potrazi za ideje za časopis. S druge strane Sandra, koja će morati ispraviti moje jezične pogreške i cenzurirati moje politically incorrect stavove, me gleda i čeka. Počela je još jedna borba za završetak izdanja Mla-dost.dobro. Što je bliži kraj mjeseca, to je atmosfera napetija: nestrpljenje raste, Sandra me moli da objavim članak do kraja dana, žalim se da nemam ideja i da mi je dosta časopisa, i na kraju oboje ćemo provesti barem jedno dodatno poslijepodne radeći na časopisu da bude gotov baš zadnji dan mjeseca. Istina je da iako se sad žalim da nemam više ideje, već znam da napraviti magazin će mi nedostajati, jer je sigurno bolje nego ono što ću poslije volontiranja raditi.

Intlagrana predstavlja svoj doprinos danima Gjalskog

Pronevjereni ideali

Fotografski ulomci iz (ne)davno nestalih zagorskih svjetova

“Dašto, morao si je priznati da će biti neminovna posljedica opće nezadovoljstvo, te će novo nacionalno stanje sve više i više gubiti vjernih i odanih postovalaca i nosioca. To ga je pak ispunjalo beskrajnom boli.”

- Ksaver Šandor Gjalski

Ovim je rječima književnik Ksaver Šandor Gjalski - kroz lik Branimir Banović u svom djelu Pronevjereni Ideali - još davne 1925 opisao svoje bolno razočaranje samim sobom. Izvor tog razočaranja je bio iznevjeravanje svojih vlastitih očekivanja oko ideala zajedničke južnoslavenske države: dok se eksperiment prve Jugoslavije bližio kraju, autoru je postalo jasno da je ideal kojem je žarko posve¬tio znatan dio svog života nije ispunio obećanja ni očekivanja o pravednijim i čvršćim društvenim strukturama u regiji. Iz toga proizlazi dvodimenzionalna priroda nematerijalne rane: razočaranje duhom vremena te bol zbog propuštenih budućih mogućnosti.

Razradimo li koncept Gjalskog, uvidjet ćemo da ideali nadilaze nematerijal¬nu sferu te u ovom materijalnom svijetu ostavljaju svoje materijalne tragove. Svojom izložbom Pronevjereni ideali: fotografski ulomci (ne)davno nestalih zagorskih svjetova istražujem što se događa s arhitektonskim manifestacijama nekog ideala nakon što sam ideal nestane. Izložba vas vodi kroz 17 lokacija, istražujući materijalne tragove ideala koji su kroz povijest oblikovali prostor Krapinsko-zagorske županije – od raskoši aristokratskih dvoraca i moći industrijskih kompleksa, pa sve do futurističkog, betonskog pragmatizma socijalističke (infra)strukture. Ovim putem potičem promatrača na razmišljanje o tome što napuštanje tih prostora – a time i ideala koji su ih iznjedrili – znači u kontekstu suvremenog, post-socijalističkom zeitgeistom: zašto su ti ideali uopće zamrli? Jesu li ideali iznevjerili one ljude kojima su trebali služiti... ili su sami ljudi izne¬vjerili te ideale?

To je, međutim, Pandorina kutija koju neću otvoriti.

©Design: Daniele Stefanini
©Photos: Daniele Stefanini

SATIRIČNI KUTAK

Jer ponekad je smijeh najbolji odgovor!

Nekada smo se nadali u bolju budućnost, a sada samo u bolje sutra!

Zbog recesije i potrebne uštede, do daljnjega se gasi svjetlo na kraju tunela.

Bolje biti malo lud, nego malo pametan!

Da bi ostvario svoje snove, moraš se prvo probuditi.

Filozofija je nerazumljivo tumačenje nerješivih problema.

Imam sat, ali ne znam koje je ovo vrijeme došlo!

Sve su gljive jestive, ali neke samo jednom!

